ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΝΑΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Β'.

ΔΟΥ σήμερα μερικὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ περίφημα φουτουριστικὰ ποιήματα τοῦ κ. Ἀθανασίου Σταθοπούλου, καθηγητοῦ στὸ Μύτικα. Τὰ σταχυολογοῦμε ἀπὸ τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν βιβλίο του, τὸ ὁποῖο ἔγινε ἀνάρπαστο στὴν βιβλιαγορά. Διαβάστε τα, θαυμάστε τα, ἀπολαύστε τα καὶ πέστε μας κι' εὐχαριστῶ!... Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἕνα ποίημα στὸ... συμβόλαιο. Τί ἐστὶ συμβόλαιο; Ἀκούσατε:

«Συμβόλαιον ἐστὶν συμβούλιον συμβαλλομένων, συμβουλαὶ συμβολαιογράφου, μαρτύρων μαρτυρούντων, ἐφ' οὗ προϋποτίθεται ὅτι τίθεται καὶ ἡ σφραγὶς τῆς γῆς» !...

Καὶ τώρα μὲ δυὸ γραμμὲς ἕνα ποίημα στὴν κατελλοῦ. Ρουφῆχτε το:

«Καπελλοῦ Λουλοῦ καλὸ καπέλλο θέλω, ἄλλως μέγαλως σὰν τὸν Ὀθέλλο ἀλληλοκαπελλογρονθοκοπηθησώμεθα»!...

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα εἶνε καὶ τὰ ποιήματα τοῦ κ. καθηγητοῦ γιὰ τὰς Ἀθήνας. Τὸ πρῶτο φέρει τίτλο «Ἀθῆναι». Ἀκοῦτε:

«ΠΡΟΛΟΓΟΣ. Περὶ ἥλιον περιήλιον καὶ ἀφήλιον πετῶ, περιπατῶ, Ἐρατὼ συναντῶ, χαιρετῶ καὶ περὶ Ἀθηνῶν ἐρωτῶ. Ἄφνω μὲ ἀπατᾶ καὶ πετᾶ, μετὰ μὲ συναντᾶ καὶ δίνει ὑποσχέσεις ἐπισήμους δι' ἐκθέσεις διασήμους.

» ΛΟΓΟΣ. Ναὶ Ἀθῆναι εἶνε, ἰδεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, φαγεῖν, φυγεῖν. Ἰδοὺ Πανέντιμον, Πανεύδαιμον, Πανεύφημον, Πανεθθυμον Ἐνθύμιον Πανεπιστήμιον, Μοῦσαι, νῦμφαι, νίφουσαι, νήθουσαι, αἴθουσαι βρίθουσαι, Μητρόπολις, Ἀκρόπολις, βουλευομένη Βουλή, ἀρήϊος Ἄρειος Πάγος πατάσσων παταγωδῶς ἀδίκους κατοίκους, Βιβλιοθήκη ἐν ἡ προσθήκη οὐ προσήκει, ρίζ' ἀρίστης ἀρετῆς Ριζάριος, Εὐαγγελισμός, Ἰδεαλισμός, ξενὼν Δημοσθενῶν καὶ ξένων Δήμων ἀσθενῶν, ἀΐδιον, Ὠδεῖον, Στάδιον καὶ ὁδὸς Σταδίου, Θησεῖον, Μουσεῖον, Κυβελο-Κοτοπούλειον, ὁδὸν Ἑρμοῦ οὐδέποτε εἶδον ἤρεμον καὶ ἔρημον ἐκ δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, πλὴν Κυριακῶν, περιπατῶν δὲ πρώτην Μαΐου ἐν ὁδῷ Πατησίων εἶδον πατεῖς με πατῶ σε μὰ τὸν Πατισάχ, Ἀρεταίων, Ζαππαίων καὶ πολλῶν ἄλλων μεγάλων φίλων Ἀθηνῶν, ὁρατὴ ἀρετή, ἀγάπη ὑπηρετεῖ, πολυανδρία, πολυϋδρία, λειψυδρία, ἀδρανεῖ Ἀδριάνειον, Λυκαβηττός, Ὑμηττός, παντελῶς λευκός, Πεντελικός, λυρικὴ Φαληρικὴ παραλία, ἐρατινὸς ἐαρινὸς ἔναστρος οὐρανός.

» ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Περαίνων αἶνον, παραινῶ, παρεῖναι, σεῖ Ἀθήναζε ἐλθεῖν καὶ οὐκ ἔξεστιν ἐξελθεῖν, νὴ Ἀθηνᾶν, ἢ γὰρ προνοητικὴ ἁπάντων φύσις ποικιλοτρόπως, ἰδιοτρόπως, ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν πρωτεύουσαν Πρωτεύουσάν μας».

Ἐπακολουθεῖ φυσικὰ καὶ ἕνας Ὕμνος ποιητικὸς γιὰ τὰ δύο Φάληρα, Παλαιὸ καὶ Νέο, μὲ λυρισμὸ ὑπέροχο:

«Τὸ Πάλαι, οἱ δύο καλοὶ καὶ μεγάλοι φίλοι, Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον, ὁ μὲν Ἰνδοστάν, ὁ δὲ Ἀφχανιστάν, συνηντήθησαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τὴν πάλην τῆς ζωῆς, στὸ κυνήγιον τῶν Φαλαινῶν, συνεδέθησαν καὶ ἐσκέφθησαν, εἰσιτηρίου ὄντος ἑνὸς Ταλλήρου νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἀκρόπολιν Ἀθηνῶν. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξιν ἀπεφάσισαν μονίμως νὰ μείνωσιν ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν Ἀττικὸν ὁρίζοντα καὶ τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ὅτε ἔρις ἐγεννήθη μεταξὺ Πρωτευούσης καὶ ἐπαινετοῦ αὐτῇ Ἐπινείου, διότι ἀμφότεροι ἤθελον νὰ ἐγγράψωσιν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν Δημοτολογίῳ τοὺς ἀρτιαφιχθέντας ὑψηλοὺς φίλους. Ἡ ἔρις διελύθη μέσης λυσιτελοῦς λύσεως ἐπινοηθείσης καὶ ὑφ' ἁπάντων καταχειροκροτηθείσης, καθ' ἣν τὰ Φάληρα κατώκησαν εἰς τὸ μέσον μεταξὺ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, τῆς καλῆς θεᾶς Καλλιθέας τὸ θαυμαστὸν θέαμα θεωμένης. Ἔκτοτε, ἐν περιπτώσει διακοπῆς τῆς πολυειδοῦς συγκοινωνίας, συσκέπτονται μετὰ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ ἵνα αὕτη λυθῇ ἀμέσως, διότι αἱ δύο πόλεις συχνάκις ἐπισκέπτονται τοὺς νέους ὑψηλοὺς φίλους καὶ διότι μήπως τὰ Φάληρα, ἐν ἀπομονώσει καὶ ἀπογνώσει εὑρεθέντα, ἀναχωρήσουν διὰ τὰ ἐνδότερα Ἰνδο-Ἀφχανιστὰν καὶ πρὸς τοῦτο δύο βαρκοῦλες μικροῦλες ἵστανται κάτωθεν τῶν ἐξεδρῶν πρὸς δρᾶσιν ἀποδράσεως ἔστω καὶ ἂν οἱ ἐνιστάμενοι ἐξίστανται».

Δὲν λησμονεῖ ὁ ποιητὴς καὶ τὰ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ γράφει ποίημα γιὰ τὸ Ἀρσάκειο καὶ τὸ Βαρβάκειο:

«Ἄρσεν Ἀρσάκειον οἰκεῖον, μὴ κύων ἢ κίον. Βαρβάκειον μὴ βάρβαρον, μὴ βορβορῶδες, ἀλλ' ἰδεῶδες, εὐῶδες. Εἰς Λύκειον Ἑλληνίδων εἶδον λύκον, ὃν ἀπέπνιξαν σχηματισθεῖσαι εἰς κύκλον καὶ ὡς κυκλὼν ἐπιτεθεῖσαι ἀνδρείως κατ' ἀνδρῶν Λανδρύ».

Οὔτε τὰ Ὠδεῖα ἐλησμόνησε ὁ ποιητής. Καὶ τὰ ψάλλει λίαν ἐμπνευσμένως:

«Ἡ τραγωδία καλλιεργεῖται στὰ Ὠδεῖα, μὲ τραγικὰ Τραγούδια, λυρικὴν λύραν, φλογερὰν φλογέραν, καθαρὰν κιθάραν καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα κύμβαλα, πνευστά, ἔγχορδα, πληκτά, ὧν κατακλεῖς Κλειδοκύμβαλον, διὰ χορῶν χορδῶν παραχόρδων, πρὸς ἄρσιν ὀργίων ὀρδῶν ταραχῶν χωρῶν. Μουσικῇ ἐπιδίδου ἐπειδὴ μετὰ Μουσῶν μειλιχίως ὁμιλῶν μίση μισεῖς. Γιὰ νὰ φύγῃ ἡ Διαβολιά, φῦγε, φέρε τὰ βιολιά, μὲ ὀβελίαν εἰς τὸν Προφήτην Ἠλίαν» !...

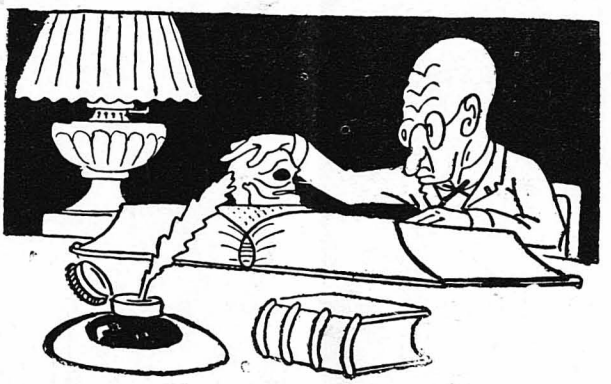

Δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν νὰ δημοσιεύσουμε ἐδῶ ὅλα τὰ ἐμπνευσμένα ἔργα τοῦ ἐκ Μύτικα φουτουριστοῦ ποιητοῦ. Τελειώνομεν λοιπὸν τὸ ἀπάνθισμα αὐτὸ μὲ τὸ ἀκόλουθο ποίημα, ποὺ ἔχει τίτλο «Κωστῆς Παλαμᾶς»:

«Ἐκουακουσίως ἄκουε ἀκοὴ τοῦ Ποιητὴ Κωστὴ Παλαμᾶ, ὥστε ἡ μουσική σας πανοπλία καὶ μυστικὴ μυσταγωγία τὸ παλαμίζω, γράφει τὸ πάνυ μάλα σωστὸν μέσῳ τῶν τῆς παλάμης Σας ὀστῶν, μὰ τὸ μάλαμα τῶν Ἐφοπλιστῶν καὶ τοὺς ὑποδικοκαταδίκους Παλαμηδιοῦ. Ὁ Ποιητὴς τοῦ Παντός, ἐξάπαντος Σᾶς ἐχάρισε χάρισμα χαριέστατον καὶ εἰς ὑπερθετικὸν βαθμὸν σύνθετον, θετικόν, εὔφημον, πρόθυμον. Τὴν ὑπογραφήν σας γεγράφατε εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ πτυχίου μου, ἥτις τὸ κοσμεῖ τόσον ὅσον καὶ ἡ τοῦ Κοσμήτορος, ὅπερ τοῦ κονακίου μου κόσμημα, μετὰ τὸ εἰκόνισμα. Χαίρετε ἐσαεὶ τῶν Μουσῶν λάτρη καὶ ἐργώδη Ἐργάτη, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια καὶ ὡς τῶν καιρῶν τὰ αἰώνια χιόνια, χαῖρε Ποιητὰ τῶν Τάφων, τοῦ Ὕμνου τῆς Εἰρήνης καὶ Ἑρμηνευτὰ τῶν τῆς Κασσιανῆς ἀσμάτων».

Δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προχωρήσουμε περισσότερο καὶ σταματᾶμε ἐδῶ. Θὰ σᾶς συνιστούσαμε ν' ἀγοράσετε τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σταθοπούλου, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε φαρδειὰ-πλατειά. Μὰ ποῦ νὰ τὸ βρῆτε; Ἐξαντλήθηκε. Οὔτε τυρὶ φέτα νὰ ἦταν!...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

χέρι. Πάει ὕστερα κοντὰ στὴ Μπέρτα). Μπέρτα μου, καληοπέρα... *(Σκύβει νὰ τὴ φιλήση).*

ΜΠΕΡΤΑ, *(σπρώχνοντάς τον).* — Ὄχι ἐμένα!... Φίλησε τὴ φιλενάδα σου καλύτερα.

ΠΕΤΡΟΣ, *(κυττάζοντας ἔκπληκτος πότε τὴ Μαργαρίτα καὶ πότε τὴ Μπέρτα).* — Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Φτάνουν πειὰ ἡ κωμωδίες!... Τὰ ξέρω ὅλα!... Ἡ Μαργαρίτα προδόθηκε ἀπόψε μόνη της, χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

ΠΕΤΡΟΣ, *(ταραγμένος).* — Μπέρτα... Ἐγὼ... πάντα...

ΜΠΕΡΤΑ. — Σιωπή! Ἀφοῦ εἴχατε μιὰ τόσο ἀφοσιωμένη φίλη, ἦταν περιττὸ νὰ παντρευτῆτε. Ἀλλὰ εἴχατε ἀνάγκη ἀπὸ τὰ χρήματά μου καὶ μὲ παντρευτήκατε... Μὰ φτάνει πειὰ ἡ ὑποκρισία... Φτάνει!... Φύγετε ἀμέσως καὶ οἱ δυό σας!...

(Ἡ Μαργαρίτα σηκώνεται τρέχοντας σύγκορμη).

ΜΠΕΡΤΑ, *(στὸν Πέτρο, εἰρωνικά).* — Κύριε, φανῆτε ἱπποτικός... Ἡ φίλη σας τρέμει. Στηρίχτε την στὸ μπράτσο σας καὶ φευγᾶτε καὶ οἱ δύο.

(Ὁ Πέτρος ὑπακούει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο μαζὺ μὲ τὴ Μαργαρίτα).

ΜΠΕΡΤΑ, *(μόνη).* — Δὲν ἀξίζει βέβαια νὰ κλάψω... Εἶδα μέσα σὲ λίγες στιγμὲς πόσο χυδαῖες ψυχὲς εἶνε ἡ φίλη μου καὶ ὁ ἄντρας μου... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴν πονέσω γι' αὐτό. Τῶμαθα ἄλλωστε τόσο ἀνέλπιστα, τόσο ξαφνικά... Δὲν μπορῶ νὰ μὴν κλάψω, τοὐλάχιστον ἀπόψε...

(Κλαίει σιωπηλά).

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΥΧΕΣ ΠΑΡΑΚΑΙΡΕΣ

Ἐπὰ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ... Νέου Ἔτους, κατὰ τὸ παληὸ φυσικὰ ἡμερολόγιο, οἱ παλαιοημερολογίτες ἀντήλλαξαν εὐχὲς καὶ ἐπισκέψεις μεταξύ τους.

Ἐπίσης οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὅλοι σχεδὸν παλαιοημερολογίτες, ἔστειλαν εὐχετήριο τηλεγράφημα καὶ στὸν Ἀντιπρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως κ. Μιχαλακόπουλο, εὐχόμενοι: *«Εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος».*

Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος ἀπαντῶν ἀπηύθυνε σὲ ἡμᾶς κοινότητα ποὺ τοὺς στειλε τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ τὴν ἑξῆς τηλεγραφικὴ ἀπάντησι:

«Αἴσιον τὸ πρὸ... δεκαπενθημέρου ἀρξάμενον 1932» !...